

med jaadanne Uttringer, stod det for mig, at de muligen vilde finde deres Kritik i det andet høie Thing, og at de ikke have undgaaet den, har Erfaringen viist; men jeg troer, at vi ikke behøve at tage os dette meget nær; thi, om det end ikke er udtalt i det andet Thing, da det ved 3die Behandling vedtog det her foreliggende Lovforslag, troer jeg dog, at Erfaringen viser, at Resultatet af dets Behandling for Landstingets Vedkommende har været omtrent det samme som det, der gjorde sig gjældende hos os med Hensyn til Fæsteloven. Det, som her er kommet til os, er nemlig af en jaadan Veskaffenhed, at jeg virkelig ikke kan ansee det for at være det høie Landstings Mening, at nærværende Lovforslag skal forblive uforandret, saaledes som det er. Det, at der bliver draget bestemte Grændser med Hensyn til Brugsretten ifølge Forordningen af 15de Juni 1792 § 11, navnlig hvad angaaer Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid, er et Punkt, hvorom der allerede ifjor er fremkommet saamange Udtalelser, at jeg ikke her behøver at gjentage dem, men det, hvorom der maa være Tale ved denne Lov, efter den Skikkelse, den engang har faaet, og efterat man har forbudt Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid, er, at der bliver truffet Bestemmelser om Forpagtninger paa 50 Aar, som sikke mod de Misbrug, hvortil disse kunne give Anledning, dels derved, at man i dem indblander de Begreber, som have knyttet sig til Fæsteforholdet, ved, naar det tiltrædes, at forlange en Slags Indfæstning, som man giver Navn af Recognition, og dels ved, at man stipulerer Forpagtningsafgiften saaledes, at Forpagtningen i Virkeligheden, istedetfor at blive paa 50 Aar, bliver paa 10, 20 eller 30 Aar, idet man sætter en saa stærkt stigende Afgift, at det bliver nødvendigt for den contraherende Forpagter selv at opsigte Forpagtningen og at træde fra, naar Tiden for denne Stigning kommer. Det er disse Forhold, man har villet forebygge, og det er da ganske naturligt, at Sagen iaar først er kommen til Landstinget, hvis Udvalg ifjor ikke kom til at arbejde, idet, som vi Alle vide, Sessionen blev sluttet umiddelbart efter, at det var blevet nedsat. At Landstinget nu iaar har undergivet Sagen

en vidtløftig Drøftelse, finder jeg ogsaa ganske naturligt, men jeg kan oprigtigt sige, at den Drøftelse, som der er bleven Lovudkastet tildeel, har ført til noget virkelig grundigt Resultat, der har givet Lovens en bedre Form, end den havde, da den kom fra os, eller da den iaar kom fra Ministeren til Landstinget. Der er ved Regjeringens Udcast gjort den Forandring i det, der sidst blev vedtaget her, at man har udstrakt Tilladelsen til at nedlægge Afgiften til de første 9 Aar, istedetfor, som her vedtaget, til de første 7 Aar, men dette er egentlig den væsentligste af de Forandringer, der vare gjorte, ja jeg troer næsten den eneste. Derimod har den Behandling, som det høie Landsting har givet denne Lov, havt til Følge, at man har truffet en heel Deel Bestemmelser, der see ud, som om man har villet præcisere de Forkrifter, der ligge i § 11 i Loven af 1792, uden at man dog har fundet et bestemt klart Udtryk derfor i selve Ordlyden. Naar man noie vil gjenemgaae de Paragrapher, der ere komne til i Landstinget, nemlig §§ 3—9, maa jeg oprigtigt tilstaae, at det Resultat, man derved kommer til, egentlig er det, at man vel har omtalt alle de Ting, der staae uklare og ubestemte i den korte § 11 i Loven af 1792, men uden egentlig at præcisere nogen Afgjærelse af dem. Naar man gjenemgaaer Lovens enkelte Paragrapher, troer jeg, det meget snart vil blive klart, at det, jeg har tilladt mig at udtale, ikke er grebet ud af Luften, men at der ligger noget Virkeligt til Grund derfor. § 3 indeholder den Bestemmelse, at Forpagteren uden Forældrens Tilladelse og Samtykke i levende Live skal være berettiget til at afstaae Forpagtningen til Søn, Sønnesøn, Dattersøn, Svigersøn eller Stedsøn. Jeg skal ikke vidtløftigt omtale dette Punkt, der stemmer med, hvad man i lignende Forhold har vedtaget, f. Ex. i Loven af 19de Februar 1861, men man seer dog her det Særlyd, at Forpagteren ikke efter denne Lov tør afhænde sin Forpagtningsret til Ugtefællen; thi at han uden videre kan afhænde den til hende ifølge Loven af 1792, troer jeg ikke vil kunne bevises; skulde man nu allerede komme ind paa den Bei, her er fulgt, forekommer det mig